

φορτώνουν τὸ λαὸ μὲ φόρους. Βαρυφορτώνονται τὰ παιδάκια μ' ἀποστήθισες.

βαρυφόρτωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρσοφόρτωτος ΚΠΑ-λαμ. Ἀσάλ. ζωή² 105.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυφορτώνω.

Ὁ φέρων βαρὺ φορτίον: Βαρσοφόρτωτες βαρκοῦλλες.

βαρυχαρᾶσις ἡ, Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυχαρᾶσις.

Βαρὺς κεφαλικὸς φόρος: Ἄσμ.

Μά ῥτεν ἡ βαρυχαρᾶσις καὶ τὸ βαρὺ χαράτσι καὶ βαρυχαρᾶσις τον ἐννεὰ χιλιάδες γρόσα.

βαρυχαρᾶσις Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς φρ. βαρὺ χαράτσι ἢ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. χαρᾶσις.

Ἐπιβάλλω βαρὺν κεφαλικὸν φόρον. Συνών. βαρσο-χαρᾶσις.

βαρυχειμασία ἡ, Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βαρυχειμάζω.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ.

βαρυχείμωννα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρυχείμωννος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χειμῶνας.

Ἐν καιρῷ βαρέος χειμῶνος: Βαρυχείμωννα βγαίνει χωρὶς παλτό.

βαρυχειμωνιά ἡ, κοιν. βαρυχ' μουνιά βόρ. ιδιῶμ. βαρυδειμωνία Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ.) βαρειοχειμωνιά Πελοπν. (Γέρμ.) βαρσοχειμωνία Τσακων. βαροχειμωνιά Ζάκ. Καπ. (Σινασσ.) Κέρκ. Κρήτ. Νάξ. (Ἐγκαρ.) Πάρ. Πελοπν. (Οἶν.) Σύμ. Σῦρ. Χίος κ.ά. βαρονχειμωνιά Θράκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) βαρο-σειμωνιά Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χειμῶνας.

Χειμῶν δριμύς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βάσταξον, κάρδᾶ, βάσταξον κάμποσα χρόνᾶ κι ἄλλο, ὅπως βαστοῦνε τὰ ραδὰ τὴν βαρυδειμωνίαν

Σταυρ.—Ποιήμ.

Μαύρισε, κῦμα, τὸν ἀφρὸ κ' ἐσεῖς βουνὰ τὸ χιόνι, γιὰτ' ἦρθε βαρυχειμωνιά καὶ δὲ λαλεῖ τ' ἀηδόνι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,116.

Χωρὶς ποτ' ἐν' ἀπάνεμο μέσ' ὅς τὴν ἀνεμοζάλη οὐτ' ἔνα καταφύγιο ὅς τὴ βαρυχειμωνιά

αὐτόθ. 2,234. Συνών. βαρυχειμασία, *βαρυχειμωνικία, βαρυχειμωνίτσα, βαρυχείμωννο, ἀντίθ. ἀλαφροχειμωνιά.

βαρυχειμωνιάζω Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρυχειμωνιά.

Κάμνω βαρὺν χειμῶνα: Γνωμ.

Ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Αὐγουστος νὰ βαρυχειμωνιάσῃ, ὁ γεωργὸς τ' ἀλέτρι του ἀμέσως ἄς ταιριάσῃ.

***βαρυχειμωνικία** ἡ, βαρυδειμωνιτιά Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρυχειμωνικός.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ.

βαρυχειμωνίτης ὁ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρυχειμωνιά καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Τὸ πτηνὸν βανέλλος ὁ λοφοφόρος (vanellus cristatus) τῆς τάξεως τῶν καλοβατικῶν (grallatores) ἐρχόμενον εἰς Ἑλλάδα ἀρχομένου τοῦ χειμῶνος καὶ ιδίως κατὰ τὰ μεγάλα ψύχη.

[**]

βαρυχειμωνίτσα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὐς. χειμῶνας καὶ τῆς καταλ. -ίτσα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ.

βαρυχείμωννο τό, Αἴγιν. Κεφαλλ. Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χειμῶνας.

Βαρυχειμωνιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἡ γρᾶιὰ τὸ βαρυχείμωννο καρπούζει ἀναζήτα (ἐπὶ τοῦ ζητούντος τι παρακαίρως) Αἴγιν.

βαρύχερος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χέρι.

Ὁ ἔχων χέρι βαρὺ: Βαρύχερος εἶναι κι ἄ σοῦ δώσῃ κἀνένα δάτσο, θὰ σοῦ σπάσῃ τοὶ μασέλλες σου.

βαρυχιονισμένος ἐπίθ. ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 755 βαρυδονισμένος Πόντ. (Κερασ.) βαρσοχιονισμένος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ χιονισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χιονίζω.

Ὁ σκεπασμένος ἀπὸ πολὺ χιόνι ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνὸ τὸ βαρυχιονισμένο;

ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν.

Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν τὸ πέραν τ' ἀντιβούνιν

καὶ τ' ἄλλο τ' ἀντιπέραστον τὸ βαρυδονισμένο;

Κερασ.

βαρύχολος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. χολή.

Ὁ ἔχων βαρεῖαν χολήν, ὁ ὀργιζόμενος πολὺ.

βαρυχεῶ Πελοπν. (Λάστ. κ.ά.) βαρυχεῖζω Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρύχερος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς φρ. βαρὺ χρέος.

Ἐπιβάλλω βαρὺν χρέος: Ἄσμ.

Μιᾶς χήρας, μιᾶς κακόχηρας μὲ τρεῖς ὀρφανοκαημένα, ἐκεῖνη ἐβαρυχεῖσα, βαρεῖα χρέη τῆς πῆρα

Λάστ.

Ἐβαρυχεῖσα φτωχοὺς κι ἀλάφρωνα τοὺς πλούσιους

Πελοπν.

βαρυχτυπῶ ΚΠΑλαμ. Θάνατ. παλληκ. 8 βαρσο-χτυπῶ ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ. κάστρ. 46 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. χτυπῶ.

Κτυπῶ βαρέως ἐνθ' ἄν.: Οἱ περπατησιεὶς βαρυχτυποῦσαν ΚΠΑλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ καρδιά μου βαρσοχτυπᾷ ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βαρσοκρούω. Καὶ ἀμτβ. πλήττομαι βαρέως Λεξ. Πρω.

βαρυψήνω ἀμάρτ. Παθ. βαρυψήνομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. ψήνω.

Ψήνω πολὺ.

βαρύψυχος ἐπίθ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ψυχή.

1) Ἐγκυος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρένω Γ 1, ἔτι δὲ δίψυχος. 2) Ὀγκώδης τὸ σῶμα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. βαρύσωμος.

βαρυψυχῶ Κρήτ. βαρσοψυχῶ Κρήτ. βαροψυχῶ ΙΠολυλ. Διηγ. 55.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύψυχος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐς. ψυχή.

Φέρω τι βαρέως, στενοχωροῦμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐνθ' ἄν.: Δὲ βαρυψυχοῦμε Κρήτ. Τόσο ἐβαρυψύχησα, ὥστε εἶχα σχεδὸν ἀποφασίσει νὰ πουλήσω ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου

